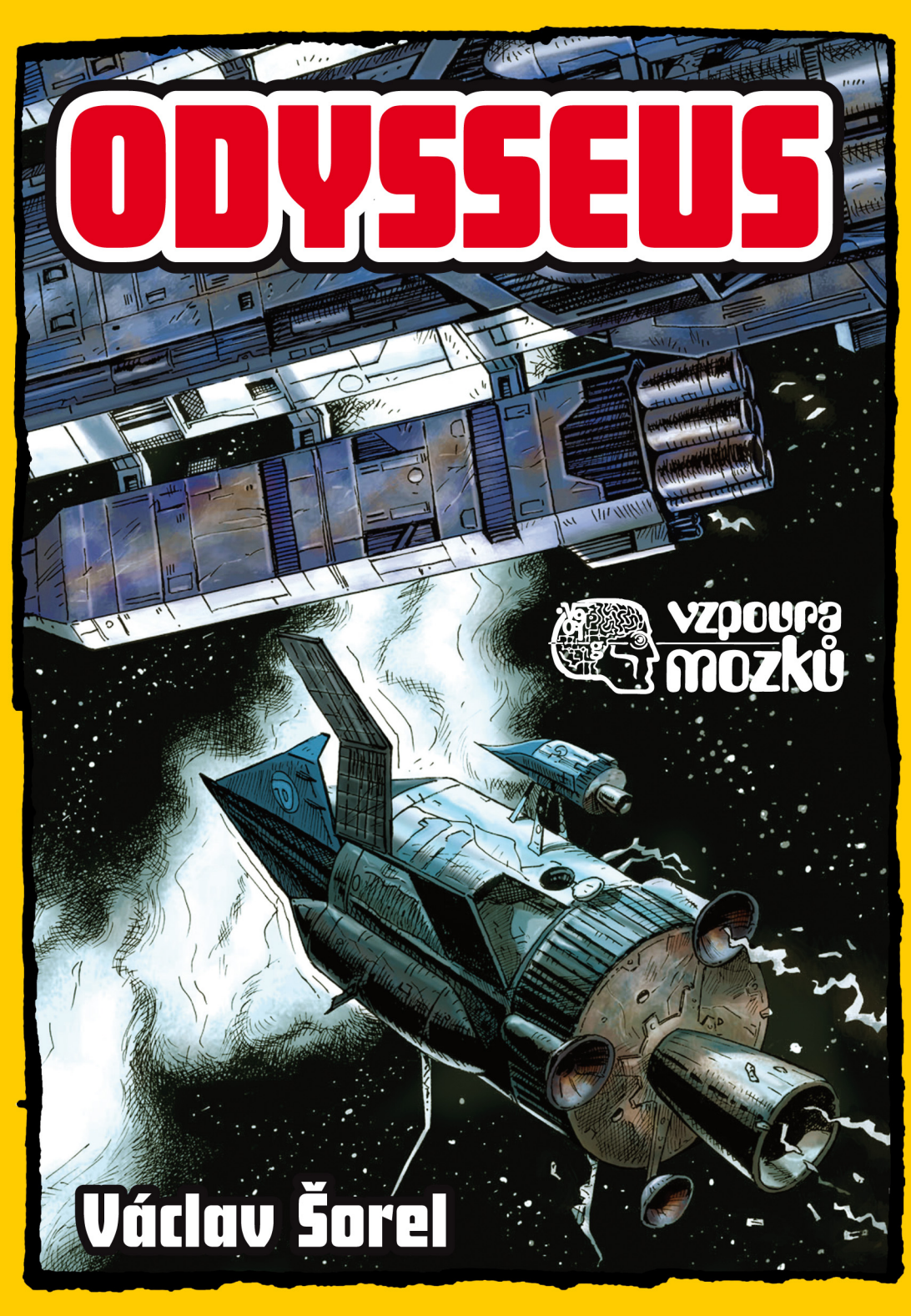

ODYSSEUS

vzpouřá
mozku

Václav Šorel

VÁCLAV ŠOREL
ODYSSEUS

ODYSSEUS

vzpouřa
mozku

Václav Šorel

DCEŘI MAGDALÉNCÉ

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007
Vytiskl Finidr, s.r.o., Lípová1965, Český Těšín

Vydalo nakladatelství XYZ ve společnosti Albatros Media a.s.
Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, číslo publikace: 23 146
tel.: 234 633 200, e-mail: info@xyz-knihy.cz

www.xyz-knihy.cz

Člen skupiny Albatros Media a.s.

ALBATROS MEDIA a.s.

Knihy NAKLADATELSTVÍ XYZ
zakoupíte také prostřednictvím e-shopu: www.albatrosmedia.cz

© Václav Šorel, 2015
Illustrations © Michal Kocián, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-184-4

MÍSTO PROLOGU

Hvězdolet PROMÉTHEUS se vracel k Zemi z výpravy do hlubin vesmíru. Už když se blížil k hranicím Sluneční soustavy, jeho posádka tušila, že není vše v pořádku. Jak se později ukázalo, v pořádku nebylo vůbec nic. Planety, které v minulosti lidstvo kolonizovalo, byly mrtvé. Země byla obalena neznámým růžovým polem, a hlavně vůbec neodpovídala na výzvy vysílané z *PROMÉTHEA*. Zpráva nalezená na Měsíci, kterou zde zanechal pozemský vědec Ol Jensen, ledacos vysvětlovala. Větší část Země okupovala umělá inteligence – *roboti*, kteří zahájili boj s lidstvem, neboť se chtěli zmocnit celé planety.

V době, kdy k Zemi dorazila posádka *PROMÉTHEA*, byl boj mezi *roboty* a lidmi do jisté míry na vážkách. Schylovalo se však

Václav Šorel

k rozhodujícímu střetnutí. Lidé žijící v místech bývalé Evropy pod gigantickým silovým polem, které je před *roboty* chránilo, se na toto střetnutí pečlivě připravovali. Věděli totiž, že z vesmíru se mají vrátit dvě výpravy, *desátá s PROMÉTHEEM* a *jedenáctá s ODYSSEEM*, a jejich zbraně by měly převážet misku vah na stranu lidí.

První se navrátil *PROMÉTHEUS*. Přes potíže v podobě zkolažování hlavního robota se posádce *PROMÉTHEA* podařilo spojit s lidmi a společně *roboty* porazit.

Lidstvo se opět chopilo vlády nad svou planetou. Lidé dokázali zbavit Zemi ekologické zátěže, která zde zůstala po *robotech*, a jakmile se situace stabilizovala, začali opět uvažovat o průzkumu okolního vesmíru. Už také proto, že *jedenáctá výprava s hvězdoletem ODYSSEUS* se dosud nevrátila.

Světová rada, která se po válce postavila do čela přeživšího lidstva, chtěla, aby astronauti z *PROMÉTHEA* vytvořili základ velitelského týmu nového *hvězdoletu* s názvem *GALAXIA*, který by se opět vydal do vesmíru. U většiny astronautů z posádky *PROMÉTHEA* však neuspěla. Do nové výpravy se přihlásil jen bývalý první pilot Petr, jenž se následně stal velitelem nové expedice.

001

KAPITOLA PRVNÍ

SAGITTARIUS A

Čerň, černější než okolní vesmír, vytvářela v této jeho části obrovský kruhový útvar. Pozemští vědci ho nazývají *černou dírou*¹. S jistými rozpaky ale připouštějí, že se může jednat o *díru červí*², nebo dokonce o něco jiného. Oproti tomu existenci *černých děr* už astronomové ze Země prokázali a v přesvědčení, že ve středu naší galaxie se skutečně *černá díra* nachází, nazvali ji *Sagittarius A*. O existenci *červích děr* se však dosud vedou spory.

¹ Černá díra je objekt ve vesmíru s tak silným gravitačním polem, že jeho oblast nemůže opustit žádný objekt, dokonce ani světlo.

² Červí díra je objekt podobný černé díře, avšak je průchozí. Existence červích děr na rozdíl od černých však dosud nebyla prokázána.

Je proto možné, že prozkoumat nejzáhadnější útvary ve známém vesmíru se lidstvu nikdy nepodaří. Černá díra vše pohlcuje, všechno včetně světla. Nahlédnout do ní tudíž nelze. Není tedy vyloučeno, že člověk černým díram nikdy úplně neporozumí, natožpak aby je mohl prozkoumat. Musí se o to ale pokoušet, neboť je člověkem.

K *Sagittariu A* byla vyslána expedice *GALAXIA*³, která měla za úkol dostat se co nejblíže k *horizontu událostí*, což je kulová plocha obklopující hmotu černé díry. *Horizont událostí* je tedy jakýmsi předpokojem černé díry, ze kterého lze ještě za určitých okolností uniknout, aniž by ho černá díra nenávratně pohltila.

Letící předmět ovšem musí být schopen dosáhnout únikové rychlosti rovnající se rychlosti světla nebo vyšší. V opačném případě, kdy se k *horizontu událostí* přiblíží rychlostí menší, než je rychlost světla, silné gravitační pole černé díry mu zabrání v úniku, a to platí i o světelném záření. Z toho vyplývá, že cokoli může přes *horizont událostí* do černé díry propadnout, ale nikdy tomu nemůže být naopak. Ledaže by se snad nejednalo o černou díru, nýbrž o tu pomyslnou díru červí.

Astronauti expedice *GALAXIA* měli za úkol posbírat z bezprostřední blízkosti černé díry co nejvíce poznatků, aniž by se ovšem do ní přes *horizont událostí* propadli. Svá pozorování měli uskutečnit za pomoci průzkumných sond, které stejně jako jejich *hvězdolet* byly schopny letět nadsvětelnou rychlostí. Astronauti navíc do-

³ Viz druhý díl trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

stali svolení „obětovat“ *černé díře* tolik sond, kolik bude potřeba, ve snaze získat poznatky z měření do posledního okamžiku, než je *Sagittarius A* nenávratně vtáhne do sebe.

Druhotným úkolem expedice pak měla být snaha navázat kontakt s inteligentními bytostmi, pakliže na ně u *Sagittaria A* nebo cestou k němu narazí. Navíc se ještě měli, jen tak „mimochodem“, poohlédnout po kosmické lodi *ODYSSEUS*, sesterské lodi *PRO-MÉTHEA*⁴, která již dříve zamířila do středu galaxie, ale dosud se na Zemi nevrátila.

GALAXIA byla zajímavá loď. Konstruována pro stočlennou posádku patřila k největším kosmickým tělesům, jaká kdy člověk vytvořil. Její posádka sestávala z několika vědeckých týmů. Odborníků zabývajících se studiem *černých děr*, inženýrů-techniků, kteří se měli za pomoci hlavního robota *OSKARA* vypořádat s každou nepředvídatelnou situací. Nad tím vším měl spolu s hlavním robotem bdít oddíl námořní pěchoty s úkolem zajistit bezpečnost posádky i celého plavidla. Vlastní loď sestávala ze tří navzájem spojených *hvězdoletů*, přičemž každý z nich mohl operovat samostatně a samostatně i sám vypouštět nadsvětelné průzkumné sondy.

Mělo to však jeden háček. *GALAXIA* byla vybavena takzvanou *skokovou technologií*, což znamená, že byla schopna mnohem rychlejšího přesunu, než jaký umožňovala rychlost přesahující třeba stonásobek rychlosti světla. Díky tomu mohly *spojené hvězdo-*

⁴ Kosmická loď z prvního dílu trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

lety překonávat obrovské vzdálenosti v neuvěřitelně krátkém čase. Samozřejmě za pomoci účinných kompenzátorů setrvačnosti, neboť přechody z *normálního prostoru* do *nadprostoru* a obráceně by v bdělém stavu organismus na bázi uhlíku, tedy organismus lidský, jen těžko zvládl. Některé lékařské týmy ovšem zastávaly názor, že v tomto případě se jedná o přehnanou opatrnost. V mikroklimatu těžkého skafandru by lidem nic hrozit nemělo. Podle jejich názoru se posádka daleko víc vystavuje nebezpečí při uložení do hibernace, když loď řídí umělá inteligence. Tým, který připravoval expedici *GALAXIA*, už ale rozhodl. Odvolával se na zkušenosti expedice *PROMÉTHEUS*, kdy umělá inteligence naopak výpravu zachránila.

Posádka *GALAXIE* byla během letu uložena k hibernačnímu spánku, což mělo platit především pro *skokové* přechody. V té době řídil *spojené hvězdolety* hlavní robot, a jak se následně ukázalo, oponenti měli pravdu. Přestože hlavní robot *OSKAR*, který v té době *GALAXII* řídil, byl dokonalým výtvozem lidské *IT* techniky, nezabránil havárii na její palubě. To mělo za následek smrt většiny lidí v hibernačních kójkách, a dokonce i konec jeho samotného.

Co však vedlo lidstvo k tomu, vysílat do hlubin vesmíru další lodě? Lidé na Zemi se nechtěli smířit s poznatky astronautů z expedice *PROMÉTHEUS*, z nichž vyplývalo, že inteligentní život je ve vesmíru jakousi anomálií a nikde jinde než na naší planetě pravděpodobně neexistuje. Astronauti z *PROMÉTHEA* měli za úkol zmapovat oblasti po obvodu naší galaxie a hledat přitom známky inteligentního života. Žádný nenalezli. Část Světové rady se však

ODYSSEUS

přikláněla na stranu těch vědců, kteří namítali, že prozkoumat obvod galaxie nestačí. Neodradila je ani skutečnost, že *hvězdolet ODYSSEUS*, vypuštěný jen několik měsíců po *PROMÉTHEOVI*, se na Zemi dosud nevrátil. Měl totiž za úkol prozkoumat naši galaxii poblíž středu, ale o osudu výpravy dosud nebylo nic známo. Přitom expedice *ODYSSEUS* měla k průzkumu větší předpoklady než předešlá výprava. Zatímco *PROMÉTHEUS* měl posádku čítající pouhých šest astronautů – když si samozřejmě odmyslíme umělou inteligenci v podobě *EVY* –, v hibernačním sálu *ODYSSEA* bylo uloženo sto lidí.

Oponenti nového průzkumu v oblasti kolem středu galaxie namítali, že další expedice by měla být vyslána až po návratu *ODYSSEA*, hlavně ale až po zhodnocení všech rizik. Nemohli však nic namítnout proti skutečnosti, že *spojené hvězdolety* systému *GALAXIA* jsou něco úplně jiného než historické dvojče *PROMÉTHEA*. Nakonec byla stočlenná výprava ke středu galaxie přece jen vyslána, ale i na její návrat lidé dosud marně čekají. Stejně jako na návrat expedice *ODYSSEUS*.

002 KAPITOLA DRUHÁ

NÁVRAT?

Černá díra, nebo co ten temný útvar uprostřed galaxie vlastně představuje, zírала do okolního vesmíru netečně. Kdyby to bylo možné, nezúčastněný divák by viděl, jak se do té matné temnoty valí přes *horizont událostí* světlo. Jako by to byla voda padající do obřího vodopádu. Dokonce i prostor se zde zakřivoval. Kdo by to ale mohl pozorovat? Snad jen Bůh, ale proč by to zrovna on dělal? Ví přece o vesmíru všechno, neboť je jeho dílem. Proč by ho tedy měl *Sagittarius A* zajímat právě nyní? Náhle se uprostřed té černi zablesklo. Nebyl-li to zřakový klam, pro pozemské vědce to bude znamenat, že musejí z gruntu změnit názor na existenci *černých děr*.

Dlouho se nic nedělo, ale pak se záblesk objevil znovu. Ještě se sice několikrát ztratil, ale nakonec zůstal středu té matné čer-

ni věrný jako jakási zářící tečka. Tečka se pozvolna zvětšovala, až začala dostávat podobu přídě *hvězdoletu*. *GALAXIA*, jakou jsme už poznali, to ale nebyla, i když hranatá a zkosená přídě její siluetu připomínala.

Kokpit *hvězdoletu* mírně fluoreskoval odrazem od palubních displejů, jejichž záře se odrážela i na průhledných přilbách tří astronautů sedících uvnitř. Evidentně se jednalo o lidské bytosti, dva muže a ženu. Urostlý brunet sedící na postu prvního pilota upřeně hleděl na centrální displej, stejně jako zbylí dva členové posádky. Na rozdíl od čelní stěny zhotovené z čirého *keramoplastu* měl displej schopnost zvětšovat obraz, a tím posádce přiblížit dění před *hvězdoletem*.

Fúzní reaktor pracoval na plný výkon a udržoval loď ve středu tunelu, což bylo důležité. Astronauti totiž už jednou zaznamenali meteor letící v protisměru. Naštěstí opisoval spirálu podél stěn, takže ke srážce nedošlo.

Blondák na pravém sedadle druhého pilota, který měl za úkol ovládat zbraňové systémy, sice možné nebezpečí srážky zpozoroval v dostatečném předstihu, neodvážil se ale na meteor vystřelit. Nikdo z posádky totiž nevěděl, co by mohla v *červí díře* napáchat antihmota. Přesto měl pro jistotu ruku položenou na příslušném displeji. Kdyby se nějaký předmět objevil ve středu tunelu, musel by zasáhnout bez ohledu na případné následky.

Dívka sedící za oběma piloty jako by do posádky nepatřila. Ne pro svou olivovou pleť, ale pro jasně zelené vlasy, byť ostrihané

na krátko. Jmenovala se *MA*, a kdyby chtěla, mohla by se honosit titulem vyslance planety *Jiř*⁵ pro planetu Zemi. Spíš ale připomínala vyděšené děvče, které se s oběma astronauty vydalo do neznámého vesmíru a teď toho začíná litovat.

Ten první, sedící na postu prvního pilota a kapitána *hvězdoletu*, se jmenoval Petr. Druhým pilotem byl Jan, operátor zbraňových systémů. Tito dva byli jediní, kteří přežili katastrofu na prostřední lodi *spojených hvězdoletů GALAXIA*. Nyní se snaží proletět *červí dírou* do známého vesmíru, vedeni snahou nalézt svou rodnou planetu. Hlavním cílem dívčiny mise zase je získat pomoc Pozemšťanů pro svoji planetu, kterou si nyní uzurpuje obrovský zmutovaný hmyz jako důsledek neuvážených pokusů, jež v minulosti na planetě prováděli vědci.

Astronauti Petr a Jan zachránili asi padesát zelenovlasých *Jiřanů*, což byli poslední lidé žijící na planetě *Jiř*, kterou objevili po průletu *červí dírou*. Zdejší lidé žili v područí zmutovaných pavouků a čekal je neodvratný konec. Petr a Jan se s pavouky pustili do boje a nakonec se jim podařilo zbýlé *Jiřany* přepravit na orbitální stanici pocházející z doby, kdy jejich předci ještě byli dominantním druhem na planetě. Dalším dívčíným úkolem bylo ověřit možnost přestěhování *Jiřanů* na Petrovu a Janovu domovskou planetu – jestliže ji ovšem vůbec naleznou. V důsledku relativistických efektů mohla na Zemi uběhnout staletí, nebo dokonce tisíciletí. Navíc nebylo vůbec jisté, zda se oba Pozemšťané ještě mohou začlenit do společ-

⁵ Mimoszemšťanka z druhého dílu trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

nosti, kterou na Zemi najdou. O *Jiřanech* nemluvě. To je však zatím otázkou budoucnosti, nyní musejí astronauti řešit jiné problémy.

Petr krátce pohlédl na svého kopilota, přestože jeho hlavní pozornost stále patřila čelnímu displeji.

„Honzo, to byla klika s tím meteorem. Kdyby letěl středem jako my, tak jsme se proměnili ve světlo a teplo. Člověče, tady v tom tunelu musejí platit zákonitosti, o kterých nemá nikdo na Zemi ani šajn!“

„Jak by taky mohl,“ zabručel Jan a obrátil se na svého kolegu, který stále ještě byl velitelem expedice *GALAXIA*. „I my jsme se museli takhle motat podél stěny, když jsme do té zatracené díry spadli⁶. Naštěstí jsme byli v limbu, a tak jsme o žádném nebezpečí nevěděli.“

„Máš pravdu. To bezvědomí bylo milosrdné,“ konstatoval Petr a dál upřeně pozoroval čelní displej. „*GALAXIA* musela v té díře pořádně rotovat. Pamatuješ, jak jsme ve spojovací šachtě lítali jako nudle v bandě? Tedy než to s námi praštilo o dno. Kdo ví, jak dlouho ještě poletíme, když jsme to všechno zaspali...“

Černá barva tunelu se poznenáhlu změnila na indigovou. Zpočátku sice byla změna téměř nepostřehnutelná, ale pak se vpředu objevily zářící body.

„To jsou hvězdy!“ vykřikl Jan a ukazoval dopředu na čelní kryt *hvězdoletu*, zhotovený z průhledného *keramoplastu*. „A nikde žád-

⁶ První průlet *hvězdoletu GALAXIA červí dírou*, odehrávající se v druhém dílu trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

TO JSOU
HVĚZDY!

A NIKDE
ŽÁDNÉ RŮŽOVÉ
MLÉKO JAKO NA DRUHÉ
STRANĚ. SKUTEČNĚ SE
VRACÍME DO NAŠEHO
VESMÍRU!

né růžové mléko jako na druhé straně. Skutečně se vracíme do našeho vesmíru,“ konstatoval radostně a obrátil se na dívku. „MA, podívej!“

Dívka však nevěděla, má-li se radovat, nebo truchlit. GALAXIA, respektive levý *hvězdolet komplexu*, právě opouští její vesmír, a ona se tak definitivně odpoutává od rodné planety. Kdoví, jestli ji ještě někdy vůbec uvidím, pomyslila si smutně.

Duševní rozpoložení se jí zřejmě zračilo ve tváři, neboť Jan natáhl ruku a konejšivě se dívky dotkl. „Neboj se,“ chlácholil ji. „Ta díra je průchozí a už víme, že se jí dá prolétnout i z druhé strany. Určitě se sem vrátíme a pomůžeme tvým lidem.“

„Honzo, pozor!“ zasáhl do jejich hovoru Petr. „Podívej! Do díry vlétl další meteor... za ním druhý! Člověče, to je celý roj! Naštěstí se zase formují podél stěn...“

„Jo, cestu máme volnou a hvězdy jsou už taky jasnější. Za chvíli z toho zřejmě vypadneme...“

PÁTÁ HODINA DVACÁTÁ MINUTA PALUBNÍHO ČASU, ŠESTÝ DEN LETU⁷. BLÍŽÍME SE K ÚSTÍ ČERVÍ DÍRY. VELITEL EXPEDICE PETR, DRUHÝ PILOT JAN, VYSLANEC PLANETY JIŘ, DÍVKA MA. DALŠÍ ZÁZNAM PROVEDU PO VSTUPU DO ZNÁMÉHO VESMÍRU. PETR, PRO PALUBNÍ DENÍK. KONEC.

⁷ Astronauti měří palubní čas od doby, kdy se náhodně probudili v hibernačním sálu *hvězdoletu GALAXIA*. Viz druhý díl trilogie VZPOURA MOZKŮ.

Hvězdolet vylétl z matné černě, zanechávaje za sebou zbytek meteorického roje, který se již ztrácel v hloubce *červí díry*. Oběma astronautům bylo jasné, že to, co lidé na Zemi považovali za *černou díru*, je ve skutečnosti *díra červí* bez ohledu na to, že ji nazývají *Sagittarius A*. Je dokonce možné, že každá *černá díra* je branou do jiné části vesmíru, ve které platí úplně jiné zákonitosti.

Nyní se ale posádka *GALAXIE DVA* zřejmě dostala z deště pod okap. K obrovské kruhové černi se blížil další meteorický roj a po kruhové dráze rozhodně neletěl.

„Honzo, bacha! Na dvanáctce letí další smetí... a některé kusy jsou pořádně velké. I když náš displej zvětšuje, některé ty šutry musejí být vážně obrovské!“

„Jo, připomínají malé planetky. Podívej! Ten vpravo má dokonce krátery,“ ukazoval Jan. „Ty největší jsou naštěstí ještě daleko. Můžeme je odklonit raketami a to, co zbude, zlikvidujeme antihmotou...“

To už se Janovy prsty míhaly po přístrojových panelech, jak aktivoval automatické navádění.

V přední části *hvězdoletu* se začaly otevírat palebné šachty, ke kterým palubní robot přisouval rakety s nukleárními hlavicemi. Také hlavně *denihilátorů* s antihmotou už byly v pohotovosti. Petr snižoval rychlost *hvězdoletu* ve snaze udržet mezi *GALAXIÍ* a přilétávajícími tělesy co největší vzdálenost. Nakonec musel prudce brzdit, a v závěrečné fázi manévru dokonce zařadil zpětný tah. Naštěstí kompenzátory setrvačnosti všechno zvládly a posádka prudké manévry vůbec nepocítila. Bylo načá-

se. Největší asteroid se nacházel na kolizní dráze a nezadržitelně směřoval ke *GALAXII*.

„Honzo, vypal na tu velkou skálu před námi a zbav nás i těch šutrů okolo!“

Jan určil pořadí cílů a palubní počítač začal vypouštět rakety. Současně zneprůhlednil před *hvězdoletu* a zatemnil i čelní displej. Přesto si oba astronauti ještě zatemnili přilby, neboť blízké nukleární výbuchy by jim mohly natrvalo poškodit zrak.

Do největšího z asteroidů se zakously první dvě rakety. Hlavice o síle pouhých několika kilotun ho sice nemohly rozdrobit na malé úlomky, ale po přesném zásahu začal asteroid rotovat. Změnil dráhu a začal narážet do okolních těles. Před *GALAXIÍ* se odvíjel děj, jako by se *hvězdolet* stal součástí gigantického kulečnicku. Sestava asteroidů mířících do *červí díry* se rozpadla. Jednotlivá tělesa začala měnit směr, takže po několika dodatečných zásazích antihmotovými náboji vystřelenými z *hvězdoletu* bylo před *GALAXIÍ* volno. Palubní počítač opět uvedl čelní stěnu *keramoplastového* pláště do průhledného stavu, rozzářil se i hlavní a průhledový indikátor. Petr zvýšil výkon fúzních motorů a *hvězdolet* se dostal do bezpečí. Tedy alespoň pro tuto chvíli.

„Jsme z toho venku,“ konstatoval Petr a obrátil se na zbylé dva astronauty.

„Jasně,“ přidal se Jan. „Nemá cenu se tu poflakovat a čekat, až přiletí nějaký nový šutr. Navolíme souřadnice Sluneční soustavy a *přeskočíme* domů.“